

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1318/2024
28.05.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Давор Јевремовић, адвокат из ..., против туженог ЈКП Градског саобраћајног предузећа „Београд“ из Београда, ради поништаја одлуке и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3892/23 од 29.11.2023. године, у седници одржаној 28.05.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3892/23 од 29.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3892/23 од 29.11.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2341/18 од 14.03.2023. године, којом је одбијен тужбени захтев да се поништи у целости решење о отказу уговора о раду број ... од 13.06.2018. године као незаконито и обавезе тужени да тужиоца врати на радно место ... у Сектору за ... – Група ..., те тужилац обавезан да туженом надокнади парничне трошкове од 1.900,00 динара. Одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Ревизија је дозвољена по одредби члана 441. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), па је Врховни суд испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу, запосленом код туженог на радном месту ... у Сектору за ... – Група ..., отказан је уговор о раду оспореним решењем од 13.06.2018. године, због повреде радне обавезе предвиђене општим актима туженог, из разлога што је 19.12.2017. године без одобрења и писане дозволе непосредног руководиоца напустио радно место 12 минута пре краја смене, на позив шефа и дежурног смене приликом изласка из круга послодавца није се зауставио и омогућио им да изврше преглед, већ је наставио кретање до приватног возила које је паркирао непосредно уз рампу капије и када је покушао да уђе у возило испод јакне му је испала пластична флаша напуњена са 2 литра евродизел горива коју је покушао да отуђи. На наведени начин, тужилац је поступио противно одредбама члана 7. став 1. Упутства о коришћењу идентификационих картица запослених код туженог и вођењу евиденције о присуству радно ангажованих и трећих лица од 08.02.2016. године, члана 13. алинеја 3. и 4. Правилника о раду запослених на пословима унутрашње безбедности туженог од 19.10.2017. године и члана 16. став 1. Правилника о правима, обавезама и одговорностима запослених у Сектору ... туженог од 25.10.2013. године и учинио повреду радне обавезе: несавесно или немарно извршавање радних обавеза, поступање противно одредбама закона, општим актима послодавца и другим правилима службе; несавесно, неквалитетно или неблаговремено обављање послова или поступање противно одредбама закона, општим актима предузећа и другим правилима службе; самовољно напуштање радног места у току радног времена, покушај отуђења или отуђење имовине предузећа, па из наведених разлога он не може да настави рад код туженог. Поступку доношења решења претходило је писано упозорење тужиоцу о постојању отказног разлога од 23.04.2018. године, на које се тужилац изјаснио и оспорио чињеничне наводе из упозорења, као и изјаву коју је претходно дао код туженог.

Нижестепени судови налазе да је оспорено решење законито, пошто је тужени пре отказивања уговора о раду поступио у складу са чланом 180. Закона о раду и омогућио тужиоцу да се изјасни о постојању разлога за отказ, а разлози побијаног решења упућују на правилност утврђења о постојању повреда радне обавезе из општих аката послодавца због којих се по одредбама члана 179. став 2. тачке 1. и 5. Закона о раду да запосленом може отказати уговор о раду.

Другостепени суд подржава разлоге на којима је заснована првостепена пресуда и сматра неприхватљивом тврдњу тужиоца да је на себе преузео кривицу за нешто што није учинио, имајући у виду да је радни однос од егзистенцијалног значаја, да је тужилац затечен у вршењу више повреда радних обавеза и да је имао свест о томе да врши повреду обавеза из општих аката туженог.

По становишту Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право, када су закључили да постављени тужбени захтев није основан.

Наводи ревизије везани за неправилну оцену садржине изведених доказа који су послужили формирању закључка о постојању радњи које представљају повреду радне обавезе због које је донето спорно решење, не могу бити предмет оцене ревизијског суда, пошто се по одредбама члана 407. ЗПП у конкретном случају другостепена пресуда не може побијати због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужиоцу је пре доношења спорног решења омогућено да се изјасни о постојању разлога за отказ, он се тим правом користио, па како из утврђених чињеница следи

закључак да је он починио више повреда радних обавеза предвиђених општим актима туженог, испуњени су законски услови за отказ уговора о раду јер нема олакшавајућих околности које би упућивале на могућност изрицања блажих мера због повреде радне обавезе у смислу одредби члана 179а. Закона о раду.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**